

nu kan få revet gulvtæppet væk blot i det hellige miljøes navn.

Det, som vi må gøre opmærksom på, er – hvad jeg ikke synes regeringen egentlig forholder sig til – at vi jo har energiafgifter i forvejen i Danmark; vi har jo masser af grønne afgifter i forvejen, som belaster den danske befolkning og det danske erhvervsliv.

Læser man i den version af finanslovsforslaget – »Hovedlinjer«, som det hed – læs-let-versionen, som vi fik i august 1994, kan man på side 10 læse, at vi allerede i dag betaler 44,5 mia. kr. i grønne afgifter i Danmark. Så der sker allerede i dag en meget betragtelig belastning af dansk erhvervsliv og af den danske befolkning.

Nu skal den belastning stige yderligere. Flere fra regeringssiden har i dag argumenteret for – særlig CD – at beløbet jo er blevet sat ned i forhold til det, der lå i februar 1995. Det er ikke så mange milliarder kroner, der skal kradses ind til statskassen nu som før, men til gengæld er princippet jo altså også ændret. Hvor det før var sådan, at teknikken gik på, at alle pengene skulle føres tilbage, er teknikken nu ændret: Nu skal man *sege* om at få pengene ført tilbage.

Og jeg er nødt til at sige til CD og hr. Peter Duetoft, at det altså gør det værre, også rent ideologisk, for det betyder, at det nu igen bliver skøn og embedsmandsekspedition, der afgør, om man får nogle penge tilbage. Alle får afgiften, og de, der opfører sig ordentligt, kan være heldige at få nogle penge ført tilbage.

Med hvad sker der så? Kommer det her så til at gavne miljøet? Ja, *hvis* det her kom til at gavne miljøet, kunne man selvfølgelig godt argumentere for, at det da så var værd at sætte dette eksperiment i gang. Men det bliver ikke tilfældet, for vi opererer i en verden, der er anderledes end det verdensbillede, SF har, et verdensbillede af, at vi har en mur omkring Danmark; vi vil ikke have kød fra New Zealand, og vi vil ikke have varer fra Fjernøsten osv. Sådan er det ikke længere. Den verden, vi lever i, er en verden med fri transport, fri handel med alle typer varer.

Vi har oven i købet underskrevet en GATT-aftale, som betyder, at vi skal have endnu mere fri handel. Det betyder, at når forbrugerne kommer ned og kigger i køledisken, er der ikke nogen varer, der forsvinder. Når de kommer hen til grønthandleren, mangler der ikke agurker og tomater og salathoveder, fordi danske gartnere er lukket på grund af det her. Nej, det, der bliver tilfældet, er, at de varer, der ligger der, er fremstillet andre steder i verden.

Og det er jo ikke kun et spørgsmål om, at de så måske er produceret under forhold, der er dårligere rent energimæssigt, end de kunne have været i Danmark, men det kan også være, at det ikke er særlig heldigt ud fra en sundhedsbetragtning, at vi skal hente varerne ind fra alverdens steder rundt omkring, hvor vi ikke kender nok til deres levnedsmiddel-sundhedsstandard.

Så vi kommer til at skyde os selv ganske gevaldigt i foden. Vi risikerer at gøre både miljøet, folkesundheden og levnedsmiddelstandarden en ganske gevaldig bjørnetjeneste. Der kommer til at ske en kraftig stigning i importen af varer. Der kommer til at ske det, at mange af de arbejdspladser, som vi nedlægger i Danmark, forærer vi til udlandet.

Der findes et begreb, der hedder social dumping; hvis en portugiser tager til Danmark og er parat til at arbejde for den overenskomst, han kender fra Portugal, kalder man det social dumping. Det her kommer til at betyde økologisk dumping. Det kommer til at betyde, at vi fjerner gode, fornuftigt producerede varer fra det danske marked, fordi man ikke kan klare konkurrencen, og så får man i stedet for varer ind, hvis økologiske baggrund vi ikke kender noget som helst til. Det er ikke ud fra hverken en miljøbetragtning eller andet særlig fornuftigt.

I det år, vi har fået henvendelser fra virksomhederne, deler de sig jo selvfølgelig i, at de store, velkonsoliderede virksomheder har råd til at indrykke halv- og helsidesannoncer i aviserne, og de store interesseorganisationer er hurtige med rapporter, men der er en stor del – den væsentligste del – af dansk erhvervsliv, vi ikke har hørt fra endnu, og det er de små og mellemstore virksomheder, som rent faktisk ikke i deres dagligdag har tid. Når de har siddet og lavet momsregnskab til skatteministeren, når de har siddet og lavet andre regnskaber til indberetninger til Danmarks Statistik osv., er dagen gået. Så har de ikke tid til at sætte sig ned og lave henvendelser til Folketinget.

Derfor vil vi bruge det udvalgsarbejde, der kommer nu, til at tale deres sag. Vi vil bede om, at alt, hvad der kan fremskaffes af store og små regnestykker fra små og store virksomheder, skal over og evalueres. Regeringen skal have lov til at stå til ansvar for, hvad det kommer til at betyde for disse virksomheder.

Nogle af de store virksomheder har jo allerede været der og har sagt: Jamen hvis Aalborg Portland får de her afgifter, lukker man og flyt-